

HEENA, 18

Kun haluan jättää surulliset kokemukset taakseni, minä laulan. Silloin unohdan hetkeksi kaiken. Haluaisin lentää vapaana kuin perhonen.

Lapsuuteni oli täynnä väkivaltaa. Isäpuoleni hakkasi ja kypälöi minua. Hän painosti äitini naittamaan minut pois. Jouduin 14-vuotiaana vaimoksi miehelle, jota en rakastanut.

Mieheni oli usein juovuksissa ja huusi minulle. En saanut tavata ystäviäni, vaan olin vanki kodissani.

Sairastin tuberkuloosia, eikä kylässämme ollut tarjolla hoitoa. Minun piti muuttaa Delhiin. Mieheni ei halunnut lähteä mukaan, joten äitini ja veljeni muuttivat kanssani Delhin slummiin vuosi sitten.

Naapurustomme on vaarallinen, varsinkin tytöille. Ahdistelu ja raiskaukset ovat arkea kaduilla, toreilla ja busseissa. Pimeällä en uskalla lähteä kotoa.

Olen kuitenkin löytänyt Delhissä mahdollisuuteni. Naapurin tytöt kutsuivat minut Planin ryhmään, jossa opin itseluottamusta ja puolustautumista. Minullakin on oikeus koskemattomuuteen ja koulutukseen. Planin avulla pääsin ensimmäistä kertaa kouluun. Mieheni vastusti opintojani, mutta hän ei voi enää määrätä minua.

Haaveeni on tulla poliisiksi, koska haluan suojella tyttöjä väkivallalta.

Haluan myös erota miehestäni ja päättää omasta onnestani. Toivon, että jonain päivänä saan tyttären. Tahdon murtaa kulttuurin, jossa vain poika on siunaus.

PRIYA, 13

Sain tämän puvun lahjaksi siskoltani, kun vapauduin orjatyöstä. Kun pukeudun siihen, muistan, että olen vapaa.

Perheessäni on seitsemän lasta. Kaikille ei riittänyt ruokaa. Kun olin kahdeksan, tuttavamme lupasi, että saisin hyvän työn kotiapulaisena ja lähettäisin rahaa kotiin. Niin vanhempani möivät minut pois.

Isäntäperheeni asui isossa talossa kaukana kotikylästä. Aluksi olin tyytyväinen, koska sain syödä kahdesti päivässä. Sitten vaikeudet alkoivat. Tein kaikki kotityöt: tiskasin, siivosin, pyykkäsin ja kokkasin. Mikään ei riittänyt, vaan talon emäntä ja hänen anoppinsa solvasivat minua.

Ensin he löivät minua kepillä. Pian he alkoivat hakata minua painavilla astioilla. Iltaisin itkin ja ikävöin kotiin. Välillä olin vihainen kaikille, mutta useimmiten olin vain yksinäinen ja surullinen.

Ainoa haaveeni oli palata kotiin ja kouluun, mutten saanut edes soittaa perheelleni. En voinut lähettää rahaakaan, koska emäntä maksoi minulle vain muutaman rupian silloin tällöin. Sitä kesti viisi vuotta.

Pelastuin, koska Planin työntekijät kertoivat vanhemmilleni lapsityön ja ihmiskaupan vaaroista. Nämä päättivät, että minut pitää hakea kotiin. En voi edes kuvailla iloa, kun näin taas perheeni.

Koska meillä ei ole rahaa, en voi palata kouluun. Vapaa-ajallani autan kylän esikoulussa ja opetan pikkulapsille aakkosia. Saisinpa itsekkin oppia lisää.

ZARIN, 18, SABA, 10 KK

Tyttäreni on elämäni. En voi olla ilman häntä.

Odotusaikana en tiennyt, mitä synnytyksessä tapahtuu. Minua pelotti. Aiemmin kylämme lapset syntyivät kotona, mutta pääsin onneksi sairaalaan. Kun näin lapseni ensimmäistä kertaa, olin täynnä onnea.

Aavistin, että odotan tyttöä. Useimmat perheet haluavat pojan, koska poika jatkaa sukua mutta tytär muuttaa sulhasen kotiin ja vie mukanaan myötäjäisrahat. Minä olen kuitenkin iloinen työstä. Hän saa samanlaisen kohtelun ja samat mahdollisuudet kuin poika saisi.

Koulunkäyntini loppui kymmenenteen luokkaan. Olisin halunnut jatkaa, mutta vanhempani järjestivät minut naimisiin. Saballe ei käy niin. Hän saa opiskella pitkälle. Toivoisin hänestä opettajaa.

Itselleni toivon vain, että saan elää onnellisena perheeni kanssa. Suurempi koti helpottaisi elämäämme. Meillä on vain yksi huone, eikä meillä ole juoksevaa vettä. Saballa on usein nuhaa ja yskää, ja lääkäri on kaukana.

Välillä pelkään, mitä Saballe voi käydä, kun hän kasvaa. Väkivalta ja ihmiskauppa uhkaavat täällä tyttöjä. Joka aamu maalaan tyttärenti otsaan tikka-merkin. Se suojelee häntä pahalta.